

har hævdet for sine Venner den Ros, at deres Optræden i enhver Henseende er overensstemmende med Grundloven, at den er loyal, at den er hensynsfuld i høieste Grad, særligt lige over for Ministeriet, at den er høflig og at den er meget moderat; det er en lille Samling af nogle af de Benævnelser, som det ærede Medlem har brugt om sin egen og sine Venners Optræden. Jeg skal heller ikke strides med det ærede Medlem derom; men naar det er blevet gjort gjældende fra hans Side, at hans og hans Venners Optræden lige overfor Regjeringen særligt maatte anses for at være i høi Grad høflig og i høi Grad hensynsfuld, fordi man i Norge havde givet Varsel om, hvad det var, man vilde gjøre, saa tillader jeg mig dertil at gjøre den Bemærkning, at det dog forekommer mig, at man ikke ganske kan se bort fra Karakteren af Det, som man overhovedet vil gjøre. Man kan have forskjellige Meninger, om det i og for sig vilde være høfligst at gjøre det Skridt, hvorefter der her er Tale, nemlig at stemme mod Finanslovens 2den Behandling, uden — som det ærede Medlem udtrykte sig — i Norge at give et Varsel om en saadan Hensigt, eller først at give et saadant Varsel; men hvad det forekommer mig, at man ikke kan se bort fra, det er, hvorledes man overhovedet skal betegne dette Skridt, set i Forbindelse med hvad der tidligere er gjort fra de ærede Medlemmers Side. Nu har man vel i Dag ligesom søgt noget at svække Betydningen af hele den Række af Skridt, som man har udført i Slutningen af forrige Sæssion, og det første Skridt, som denne Sæssion saa at sige begyndte med. Det ærede Medlem har navnlig villet bestride Rigtigheden af den Opfattelse, der er gjort gjældende fra Regjeringens Side, idet han i Dag har urgeret, at det bevoede paa en fuldstændig Misforstaaelse, naar man fra Regjeringens Side havde ment at kunne stemple de ærede Medlemmers Optræden, som om den indeholdt en Misfjendelse af de andre Statsmagters Ligeberettigelse med Folkethinget. Jeg vil i den Henseende kun minde om de Forhandlinger, som have fundet Sted i denne Sal angaaende Finanslovens 3die Behandling i sidste Sæssion, og jeg vil ganske særlig henvisse til det Foredrag, som det ærede Medlem dengang som Ordfører for Udvalget holdt, da Spørgsmaalet om Finanslovens endelige Vedtagelse blev sat under Forhandling. Man vil der finde det udtalt aldeles tydeligt og umiskjendeligt, at det, som der dengang var Spørgsmaal om, var ikke en eller anden enkelt Sag; nei, det var nu foimmet til at staa paa et ganske anderledes almindeligt, indgribende Spørgsmaal, nemlig paa Spørgsmaalet om det, som man senere har døbt, og som ogsaa i Dag er blevet betegnet som Selvførelsesprincippet. Det ærede Medlem sagde da blandt Andet: „Dette er imidlertid kun enkelte Spørgsmaal, det angaar kun den høie Regjering og de enkelte

Medlemmers forskellige Syn fra vort paa de forskellige Sager. Denne Strid gjælder altsaa mere en Frugt paa Frihedens Træ end om selve Træet, og Stillingen kunde have været en anden her i dette Dieblit, dersom det var blevet ved denne Strid. Maaske man da ogsaa kunde have fundet sig i at se Tiden an noget endnu, men det har Regjeringen ikke villet; Regjeringen har mødt overfor os med en Lære, som ikke er overensstemmende med Grundloven“, og denne Lære betegnes da at være, „at Conseilspræsidenten har meddelt os, at Folkethinget kun er en ligeberettiget Faktor af den lovgivende Magt“. Det er denne, efter det ærede Medlems Mening saa falske Paastand, der skulde begrunde det Skridt, hvortil det ærede Medlem opfordrede og raadede i Slutningen af forrige Sæssion, og det er fremdeles — det tør jeg sige — denne Tanke, som ligger bagved de ærede Medlemmers Optræden nu i denne Sæssion. Stillingen er altsaa den — og det vil jeg tillade mig at holde fast —, at man her i dette Folkething, uden at se hen til denne eller hin enkelte Sag, har villet gjøre gjældende, at Folkethinget er mere end en ligeberettiget Faktor af den lovgivende Magt; man har for Folkethinget villet hævide en overordnet Indflydelse paa den hele Statsmagt, og det er for at staffe denne Sættning Anerkjendelse og Gylldighed, at man har villet fjerne den Regjering, som satte sig imod denne Sættning. Derfor er det, at Spørgsmaalet i dette Dieblit, ligesom Tilfældet var i Slutningen af forrige Sæssion, ikke gjælder denne eller hin enkelte Sag, og ikke gjælder disse eller hine Personer i Regjeringen, men derimod gjælder, om Selvførelsesprincippet skal gennemføres saaledes, som det ærede Medlem og de, som følge ham, maa antages at forstaa det, nemlig saaledes, at det er Folkethinget og den Bælgerbefolkning — som man kalder det —, der formentlig at staa bagved Folkethinget, der i sin Haand skal samle den hele Magt, saaledes at Enhver, som modsætter sig denne Billie hos Folkethinget eller hos Bælgerbefolkningen, maa anses for at gjøre Overgreb og derfor skal flydes til Side. Derimod udtaler Regjeringen, at den er fast bestemt paa at tage Kampen op paa dette Punkt, idet man føler sig overbevist om, at det, netop naar denne Kamp bliver til Udvor, nok skal vise sig, at det ikke er den virkelige Mening trindt omkring i Landet, at det er Folkethinget, som alene skal være den Raadende i de politiske konstitutionelle Spørgsmaal. Derfor er det, at Regjeringen har udtalt, at det, som man vil værne om, er det konstitutionelle Kongedømme og den Magtfordeling her i Landet, som er grundet paa vor Forfatning. Det ærede Medlem har vel sagt: „Hvem tænker paa at angribe Hans Majestæt Kongens grundlovsmeessige Rettigheder? Er det ikke os, der for enhver Pris vil have, at hans neutrale Stilling skal være uanfægtet, og er det tværtimod ikke fra den